

Kirpinin Saç Kesimi

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Sa Kesimi

Ebru Mina TOMURCUK

Yaşlı meşe ağacının altındaki sıcak bir yuvada Hodge adında küçük bir kirpi yaşırdı. Yumuşak kahverengi bir yüzü, sıcak kahverengi dikenleri ve merakla parlayan yuvarlak koyu gözleri vardı. Her sabah çayırdaki diğer hayvanları izlerdi. "Hep çok şık görünüyorlar," diye iç çekti. "Keşke ben de modaya uygun yeni bir görünüme sahip olabilseydim."

Hodge'un en iyi arkadaşı Ribbon adında uzun bir tavşandı. Krem ve açık gri tüyleri, içi pembe uzun kulakları ve büyük bir ön cebi olan gök mavisi bir önlüğü vardı. Güneşli bir gün, Hodge Ribbon'un bir kulağının arkasında küçük kırmızı bir fiyonk taktığını gördü. "Harika görünüyorsunuz!" dedi. "Ben de harika görünmek istiyorum. Sanırım saçımı kestirmem gerek!"

Ribbon başını yana eğdi. "Saç kesimi mi? Kirpiler genellikle saçlarını kestirmez," dedi nazıkçe. Ama Hodge kararlıydı. Diğer hayvanların oynadığı çayıra doğru yürüdü. "Dikenlerime bakın!" diye duyurdu. "Çok sıradan ve dikenli. Yeni bir stil istiyorum!" Hayvanlar birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. "Belki biraz kesmek işe yarar?" diye önerdi bir sincap.

Böylece Hodge bir makas buldu ve dikenlerini kırmaya başladı. Kırt, kırt, kırt! Kesilen dikenler yere düştü. İşi bitince sırtı düzensiz ve küt göründü. Kendini bir su birikintisinde hayranlıkla izlemek için döndü. Ama şık hissetmek yerine diken diken ve üzgün hissetti. "Olamaz," diye fısıldadı. "Bu hiç bana benzemiyor."

Hodge düzensiz dikenlerini bir yaprağın altına saklamaya çalıştı. Çayırdan geçti, ama diğer hayvanlar ona baktı. "Dikenlerin tuhaf görünüyor," dedi bir fare. Hodge'un yanakları utançtan yandı. Hızla yuvasına döndü ve bir top gibi kıvrıldı. "Dikenlerimi hiç kesmemeliydim," diye ağladı. "Şimdi aptal görünüyorum ve kendim gibi hissetmiyorum."

Ribbon, Hodge'u yuvasında kıvrılmış halde buldu. "Ne oldu?" diye sordu yumuşakça. Hodge açıldı ve ona küt dikenlerini gösterdi. "Modaya uygun olmak istedim, ama şimdi sadece diken diken ve üzgünüm," diye burnunu çekti. Ribbon nazikçe gülümsedi. "Dikenlerin senin bir parçan, Hodge. Ama belki onları kesmeden özel göstermenin bir yolunu bulabiliriz."

Ribbon dikiş setini ve bir sürü renkli kumaş parçasını çıkardı. "Bir fikrim var!" dedi. "Sana doğal dikenlerini kutlayan harika şapkalar yapalım." Hodge'un gözleri kocaman açıldı. "Şapkalar mı? Benim için mi?" Ribbon başını salladı. "Evet! Senin kadar eşsiz şapkalar." Kumaşları masaya yaydı ve tasarımlar çizmeye başladı.

Önce Ribbon sarı çizgili ve tepesinde kabarık bir ponpon olan parlak turuncu bir şapka yaptı. "Bunu dene," dedi. Hodge taktı. Şapka dikenlerinin arasına tam oturdu. Aynaya baktı ve şaşkınlıkla nefes aldı. "Ayçiçeğine benziyorum!" diye güldü. Başını salladıkça ponpon zıpladı. "Ama diğer hayvanlar beğenir mi?" diye merak etti.

Ribbon daha fazla şapka yaptı: yaprak desenli yeşil bir tane, küçük yıldızlı mor bir tane ve puantiyeli kırmızı bir tane. Her şapkanın arkasında Hodge'un dikenlerinin geçebilmesi için özel bir açıklık vardı. "Gördün mü?" dedi Ribbon. "Dikenlerin bir sorun değil—şapkanın tasarımının bir parçası!" Hodge her şapkayı denedi ve etrafında döndü. Her biriyle biraz daha cesur hissetti.

Ertesi gün Hodge turuncu ponponlu şapkasını takıp çayıra gitti. Hayvanlar etrafına toplandı. "Ne harika bir şapka!" dedi sincap. "Çok neşeli!" dedi fare. Hodge parladı. "Ribbon benim için yaptı. Dikenlerimin özel olduğunu söylüyor." Hayvanlar başlarını salladı. "Dikenlerini olduğu gibi seviyoruz," dediler. Hodge içten içe ısındı.

Ama sonra bir rüzgar esintisi şapkayı Hodge'un başından uçurdu. Şapka çayır boyunca yuvarlanıp bir çalıya kondu. Hodge donakaldı. Artık herkes onun düzensiz dikenlerini görebiliyordu. Kaçıp saklanmak istedi. Ama Ribbon öne çıktı ve "Sorun değil, Hodge. Dikenlerin güzel, şapkalı ya da şapkasız," dedi. Diğer hayvanlar da onaylayarak başlarını salladı.

Hodge derin bir nefes aldı. Çalıya yürüdü ve şapkasını aldı. Sonra arkadaşlarına dönerek, "Biliyor musunuz," dedi, "şık olmak için saç kesimine ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında sadece kendime güvenmeye ihtiyacım varmış. Ve özgüven, kendimi kabul etmekten geliyor—dikenlerimle birlikte." Şapkasını tekrar taktı ve gülümsedi. "Ama şapkalar da eğlenceli!"

Ribbon patilerini ırdtı. "Tam da yle, Hodge!" nlğnn cebine uzandı ve kk mavi bir fiyonk ıkardı. "Bunu senin iin yaptım—doğal dikenlerini kutlamak iin." Onu dikkatlice Hodge'un dikenlerinden birine iğneledi. "Artık kim olduğunu saklamadan biraz ekstra stilin var." Hodge'un kalbi mutlulukla doldu.

O günden sonra Hodge şapkalarını gururla taktı. Bazen turuncu ponponlu şapkayı, bazen yeşil yaprak şapkasını, bazen de hiç şapka takmadı. Gerçek özgüvenin kendini olduğu gibi sevmekten geldiğini öğrendi. Ve ne zaman kendinden emin olmasa, Ribbon ona hatırlatmak için oradaydı. "Sen mükemmelsin, Hodge—dikenlerinle birlikte."

Çayırdaki diğer hayvanlar da Ribbon'dan şapka istemeye başladı. Fare için küçük bir kasket, sincap için geniş kenarlı bir şapka ve hatta yaşlı kaplumbağa için bir güneş şapkası yaptı. Hodge şapkaları teslim ederek yardım etti. "Ribbon'un şapkaları her birimizi özel yapan şeyi kutluyor," diye açıkladı. Ve herkes aynı fikirdeydi.

Bir akşam Hodge yuvasının dışında oturup gün batımını izledi. Dikenlerine nazıkçe dokundu. Yeniden uzuyorlardı, biraz düzensiz ama güçlü. Gülümsedi. "Modaya uygun olmak için saç kesimine ihtiyacım yok," dedi Ribbon'a. "Sadece kendim olmam yeterli." Ribbon ona sarıldı. "Ve bu hepsinin en güzel görünümü." Ve birbirlerinin eşsiz güzelliğini kutlayarak mutlu yaşadılar.